

Propheten Joel.

Kap. 1.

Landet ödelagdt af gräshoppor. Fasta påbjudes.

1. Detta är Herrans ord, som skedde till Joel, Bethuels son*.

* Profheterade i Juda, i slutet af 9:de sekellet eller omkring år 800 f. Chr., då under de samtida konungarne Ussia i Juda och Jerobeam 2 i Israel den kristliga profhetian tog sin början och fortgick i samma höga anda genom hela det 8:de århundradet, det profhetiska skrifterordets blomstringstid, fulländad i den höge Esaja. En härjande landsvälgå af gräshoppor och ihållande torra förantledde profhetian af Joel, som uppträdde före Amos och Hosea, med hvilka han för öfrigt war samtida: ty att Joels profhetia skulle, såsom somliga påstå, wara författad redan 865 under Judakonungen Joas, är ej med öfvertygande grunder bevisadt.

2. Hörer detta, I åldrige, och åter häruppå, alle inbyggare i landet: mån något sådant skedd är i eder tid, eller i edra faders tid?

3. Förtäljer derom för edra barn, och låter edra barn säga det för sina barn, och deras barn för det efterföljande släktet.

4. Hvad efter gräsmasken* blifwer qwar, det uppäter gräshoppan**, och hvad gräshoppan igenblifwa låter, det åter flygmasken †; och hvad flygmasken blifwa låter, det fräter syrjan ††.

* gasäm, affkäraren; en art gräshoppa, krypande och ovingad; enligt somliga larven till den följande. ** arbeh, den stora i massa flygande gräshoppan, gryllus gregarius. † jelek, slätaren; måhända gryllus cristatus, som åter det gröfre af vägternas, hvilket den förra lemnat orördt. †† chasil, arbetaren, gnagaren: måhända gryllus campestris.

5. Waker upp, I druckne, och gråter, och jämrer eder alle windrinkare öfwer musten, att den är eder från munnen borttagen.

6. Ty ett mäktigt folk* och otaligt hafwer dragit upp öfwer mitt land: det hafwer tändt lifasom ett lejon, och oxeltänder lifasom en lejoninna.

* swärm af gräshoppor.

7. Det ödelägger mitt winträd, och afbryter mitt fikonträd, skalar af och kastar bort*, så att deq qwistar stå hwita.

* bitter och slänger.

8. Jämra dig*, lifasom en jungfru, omgjordad med säd, öfwer sin ungdoms brudgum**.

* o land! ** sin unge brudgum, hvars döb hon förjer.

9. Ty spisoffer och dryckoffer är borta ifrån Herrans hus*: presterne, Herrans tjenare, förja.

* emedan gräshopporna och torran föröfört det som dertill skulle användas.

10. Marken är förödd, åkren förjer; ty kornet är förderfwadt, winet är till skam wordet, oljan förtwinad.

11. Åkermännen äro till skam wordne, wingårds-männerne jämra sig öfwer hwete och korn; ty för-gången är markens skörd.

12. Winträdet är skämdt, och fikonträdets förtwinadt: granaträd och palinträd och äpleträd och alla träd på marken äro förtorkade; ja, skämd är glädjen för människors barn.

13. Omgjorder eder*, och gråter, I prester; jämrer eder, I altarets tjenare; går in** och ligger natten öfwer i säckar, I min Guds tjenare; ty både spisoffer och dryckoffer är borta af eder Guds hus.

* med säd. ** i templet.

14. Helger en fasta*, kaller tillhopa menig-heten**; församlar de äldsta, och alla landets inbyggare, till Herrans eder Guds hus, och roper till honom.

* påbjuden en högtidlig fasta. ** utropen en folkförsamling (till allmän bot- och bönedag).

15. Åt we den dagen! Ty Herrans dag är när, och såsom ett wäld från den Allswäldige kommer han*.

* Den närwarande förödeljen är som ett förebud till verdens yttersta dag.

16. Är icke inför våra ögon födan borttagen, och ifrån vår Guds hus glädje och fröjd?

17. Sädeskornen äro bortwifnade under sina torf-wor, kornhusen stå öde, ladorna förfalla: ty kornet är till skam wordet.

18. O huru suckar boskapen! Ochjordarne äro förwirrade*, ty de hafwa intet bete, och sjelfwa får-hjordarne lida men.

* irra ängslige omkring.

19. Till dig, Herre, ropar jag; ty elden* hafwer förbränt öknens** ängar, och lågan* hafwer upp-tändt alla fältets träd.

* solens brand. ** det är: betesmarkens, slättens.

20. Sjelfwa markens djur smäkta efter dig; ty wattubäckarne äro uttorkade, och elden hafwer för-bränt öknens ängar.

Kap. 2.

Herrans dag. Rätt hot. Den helige Andes utgjutande.

1. Stöter i basun* på Zion, och blåser larm på mitt heliga berg: darrar alle landets inbyggare; ty Herrans dag kommer, ja, den är när**:

* 3 prestes, för att sammanfalla menigheten till bot och bön; jemför 1 Mos. 10, 2. ** Kap. 1, 15.

2. En mörk dag, en bister dag, en mulen dag, och dunkel dag; likasom morgonrodnaden utbreder sig öfver bergen*, (så kommer) ett stort och mäktigt folk, hvars like tillförene icke varit hafwer, och här- efter icke warda skall i ewig tid**.

* Syftar på det gula skimret af den öfver bergen annalkande gräs- hoppershären. ** Den närvarande straffplågan förvandlar sig i prop- hetens åstådning till sin hög- re mystiska motsvarighet i en aflägsen framtid; jemför Lupp. 9, 7.

3. Framför honom* går en förtärande eld, och es- ter honom en brinnande låga: landet är framför honom likt Edens lustgård, men efter honom en wild öken, och ingenting undslipper honom.

* hären af grässhoppor.

4. De äro till utseende såsom hästar*, och ränna såsom ryttare.

* Grässhoppan har i synnerhet till hufvudet någon likhet med en häst.

5. De springa öfver bergstopparne, såsom wagnar bullra, och såsom lågan dånar i halm, såsom ett mäktigt folk, ordnad till strid.

6. Folket skälfa för honom*, alla anleten skifta färg**.

* hären. ** egentligen: samla feberrodnad, det är: blifwa eldröda af ångest, jemför G. 13, 8.

7. De löpa såsom hjeltar, och bestiga murarna såsom krigsmän: hvar och en drager rätt fram, och de förbyta icke sina wägar.

8. Ingen tränger den andra, utan hvar och en går fram på sin bana: och midt igenom wapnen störta de åstad, och bryta icke af*.

* aförta icke sitt tåg.

9. I staden springa de hit och dit, löpa på mu- rarna och stiga in i husen, och såsom en tjuf in- tränga de genom fenstren.

10. För honom* darrar jorden, och himmelen bäfwar: sol och måne swartna, och stjernorna för- hålla sitt sken.

* grässhoppsvärmen, som när den kommer flygande gör ett dunder som åskan och förörklar himmelen.

11. Och Herren låter höra sin röst framför sin krigshär: ty ganska stort är hans härläger, och mäktig den som hans befallning uträttar; ty Herrans dag är stor och mycket förskräcklig; ho kan lida honom?

12. Dock äfwen nu*, säger Herren, wänder eder till mig af allt hjerta, och med fastande, med grå- tande och med förjande.

* äfwen i denna yttersta nöd.

13. Afswer edra hjertan, och icke edra kläder, och wänder eder till Herran, eder Gud: ty han är nå- delig, barmhertig, långmodig, och af stor mildhet, och låter sig ångra det onda*.

* som han tillfickar, straffet.

14. Ho wet, han torde ännu låta sig ångra, så- att han lemnar öfrig efter sig* en wälsignelse, till spisoffer och dryckoffer för Herran eder Gud.

* det är: efter sitt straff.

15. Stöter i basun på Zion; helger en fasta; faller menigheten tillhopa.

16. Församlar folket, helger en församling*; sam- manfaller de äldre, församlar de unga barn och de som wid bröstet dia; brudgummen gånge utur sin kammare, och bruden utur sitt gemat.

* påbjuden en helig sammankomst.

17. Låter presterna, Herrans tjenare, gråta emel- lan förhuset och altaret*, och säga: Herre, skona ditt folk, och låt icke din arfwedel till skam warda, så att hedningarne göra spe af dem**; hwi skulle man säga ibland folkten: Hwar är nu deras Gud?

* emellan ingången till templet (vestibulen) och brännoffersaltaret, med ansigtet wändt mot den förra. ** egentligen: ditta ett spe- qwäde öfwer dem.

18. Så skall då Herren nitälska för sitt land, och skona sitt folk.

19. Och Herren skall swara, och säga till sitt folk: Si, jag skall sända eder kornet, musten och oljan, så att I skolen deraf nog hafwa; och jag skall icke mer låta eder på skam komma ibland hedningarne.

20. Och den af nordan* will jag jaga långt bort ifrån eder, och drifwa honom bort uti ett torrt och öde land, hans förtrupp bort emot hafwet östernt, och hans estertrupp bort emot yttersta hafwet**:

han skall ruttna och luta för sin högfärds skull†. * den nordliga hären, grässhoppsvärmen, som jedd från Jerusalem betäcke hela den nordliga himmelen. ** nemligen genom en nor- danwind, som drifwer grässhopparna från norr till söder, så att huf- wudstyrkan i midten jagas ned till Judeens sydgräns, der den i öken förgås af hunger, och westra flanken (förtruppen) lastas ut i det östliga eller böda hafwet, och höggra flanken (esterruppen) i det westra eller Medelhafwet, der de dränkta uppfastas på stranden och sprida en wedertygglig luft. † ordagrant: och des skant uppstiger, och des röta stiger upp; ty han har gjort stora ting, det är: gått till waga alltför argt och öfwermodigt.

21. Fruktu dig icke, du land, utan gläd dig och war wid ett godt mod: ty Herren kan och göra stora ting*.

* till riklig ersättning för det onda, som skadejuren förorsakat.

22. Fruktu eder icke, I djur på marken; ty än- garne i öknen skola grönska; och trädet skall gifwa sin frukt, fikonträd och winträd skola gifwa sin kraft.

23. Och I Zions barn, fröjder eder, och waver glade i Herranom eder Gud, den eder nådeligt regn* gifwer, och sänder eder neder ymnigt arlaregn och serlaregn i förstene**;

* eg. arlaregnet till rättfärdighet, d. ä. till wälsignelse (den rätt- färdiggörande nådens frukt). ** Iefamlig wälsignelse först, och der- efter andelig, v. 28. Andra: i första tid (som det behöfves), det är i första månaden (April), då det för kornets mognad nödiga serla- regnet faller.

24. Att lodorna warda fulla med korn, och pres- sarne löpa öfwer af must och olja.

25. Och jag skall ersätta eder de åren, som gräs- hoppel, flygmaskar, syrjor och gräsmaskar, som min

stora här woro, den jag ibland eder säude, uppåtit hafwa;

26. Att I skolen hafwa nog till att äta, och prisa Herrans eder Guds namn, hwilken med eder underbarligen handlat hafwer: och mitt folk skall icke mer till skam warda.

27. Och I skolen förnimma, att jag är midt ibland Israael, och att jag är Herren eder Gud, och ingen mer: och mitt folk skall icke mer till skam warda*.

* i det förnyade Zion.

28. Och derefter* skall jag utgjuta min Anda öfwer allt kött**, och edre söner och döttrar skola prophetera: edre åldrige skola hafwa drömmar, och edre ynglingar skola se syner.

* när Zion är förnyadt, hwilket sker fullständigt i det kristliga tidehvarfwets yttersta tid. ** Den högre andebegåfningen skall ej vara inkränkt till några utvalde, utan allmän, omfattande hwarje stånd, kön, ålder och folk. Pingstundret (Ap. G. 2) war en förstlingsfullbordad af denna prophetia, en underpant på den slutliga fullständiga uppfyllelsen i en ännu förestående framtid. Ett allmänt Andans utgjutande war för Mose ett föremål för önskan (4 Mos. 11, 29) men önskan är hos Joel stegrad till löfte eller prophetia i ord, och i Pingstundret till prophetia i gerning, som tyder på slutfyllelsen, hwilken ännu skall komma.

29. Därför vill jag på den tiden utgjuta min Anda både öfwer tjenare och tjenarinnor*.

* Jemför Gal. 3, 28.

30. Och jag skall gifwa undertecken i himmelen och på jorden, blod, eld och röfdam*.

* egentligen: röfstofer, såsom wid jordbäfning. Blod och eld, blodfärgadt eldsten på himmelen, ljungelbar ic.

31. Solen skall förwandlad warda uti mörker* och månen uti blod**, förr än den store och förskräcklige Herrans dag kommer.

* såsom wid mörkret öfwer Egypten, 2 Mos. 10, 21. ** så ett blodrött utseende, såsom wid månförmörkelser.

32. Och det skall ske: ho som helst Herrans namn åkallande warder*, han skall frälst warda: ty på Zions berg och i Jerusalem skall vara en räddning**, såsom Herren sagt hafwer, och bland de qwarblifne †, dem Herren kallande warder ††.

* i en sann tro, Rom. 10, 13. ** egentl.: undslippning (ur straffdomen öfwer Guds rikes fiender). I den afgörande striden mellan Ihusets och mörkets rike skall Herrans tempelberg blifwa en fast tillflykt för alla troende åkallare af Herrans namn. † de öfwerlevande, de efter nederlaget igenblifne bland hedningarne. †† endast de, så af Zubar som hedningar, hwilka Herren kallar, det är: endast de kallade, som tillika antaga nådefallelsen i troende åkallan af Herrans namn, warda frälste och så ingå i det förklarade Zion: hwaremot de andre, som försmå den gudomliga nådefallelsen, skola förgås i den dom öfwer Guds rikes fiender, som i det följande beskrifwes.

Kap. 3.

Dom öfwer falcken i Josaphats dal. Zions förnyelse.

1. Ty si, uti de dagar och i den samma tiden, när jag wänder Juda och Jerusalem's fångelse*;

* befriar min församling från dess fienders och förtrydars wåld.

2. Så vill jag församla alla hedningar, och skall föra dem neder i Josaphats dal*, och vara der med dem till rätta, på mitt folks och min arfwevels Israels wagnar, att de hafwa förstrött dem ibland hedningarna, och delat emellan sig mitt land:

* det är: domsdalen, v. 14: ty Josaphat betyder: Herren dömer. Den mytiska benämningen tydes lysa på den i 2 Ebr. 20, 26.

omtalade loffjägelsedalen, en dal wid Thekoa, halfannan mil i sydost från Jerusalem, der konung Josaphat vann en stor seger öfwer Ammoniter, Meabiter och Edomiter. Dalen emellan Jerusalem och Oliberget kallas eljest efter den judiska traditionen Josaphats dal och anses här vara menad.

3. Och kastat lott öfwer mitt folk*, och gifwit pilten för skökan**, och sålt flickan för en dryck win †.

* öfwer dess fångne, till slaweri. ** för att dermed betala henne. † för en obetydlighet försålt Juda döttrar, bortsläpade som krigsbyte.

4. Och I af Tyrus och Sidon, och alle Philisteas kretsar, hwad hafwen I med mig att göra? Wiljen I mig något wedergälla*? Eller wiljen I sjelfwe göra mig något**? Nu wäl, så skall jag snarligen och med kraft wedergälla eder det uppå edert hufwud:

* såsom skulle jag hafwa tillfogat eder någon oförrätt. ** sjelfwe genom förolämpningar utmana min hämnd.

5. I som hafwen tagit mitt silfwer och guld, och mina sköna kleuder*, och fört dem in uti edra tempel:

* såsom af Philisteerna skedde 2 Ebr. 21, 16.

6. Och hafwen sålt Juda barn och Jerusalem's barn till Grekerna*, på det I skullen låta dem komma långt bort ifrån sina gränser.

* med hwilka Phenicierna drefwo människohandel, i det de köpte krigsfångar och sålde dem till utlandet.

7. Si, jag skall uppväcka dem ifrån det rum, dit I dem sålt hafwen, och skall wedergälla det eder uppå edert hufwud.

8. Och jag skall sälja edra söner och döttrar i Juda barns wåld; de skola då sälja dem in uti rika Arabien*, till ett folk i fjerran land; ty Herren hafwer det talat.

* till Sabeerna, i Jemen (sydliga Arabien).

9. Hoper detta ut ibland hedningarne: helger en strid*, uppväcker de starka, låter komma och uppdraga allt krigsfolk.

* Jer. 6, 4.

10. Smider edra plogbillar till swärd, och edra sfärar till spjut; den swage säge: Jag är stark.

11. Skynder, och kommer, alle hedningar allt omkring, och församler eder: låt stiga derved*, Herrc, dina starke**.

* på stridsfältet, i Josaphats dal. ** Herrans stridsmän emot de antichristliga.

12. Stände hedningarne upp, och drage upp till Josaphats dal; ty der vill jag sitta, till att döma alla hedningar allt omkring.

13. Slår till med liarne, ty skörden är mogen; kommer, tramper, ty pressen är full, och pressaren löpa öfwer: ty deras* oundska är stor.

* hedningarnes, de obotfärdiges.

14. Der äro hopar wid hopar af folk i skiljedalen*; ty Herrans dag är hardt när i skiljedalen.

* antichristliga härskaror, som skola nedergräsa i skiljedalen (afgrändets dal, domsdalen).

15. Sol och måne skola förmörkas, och stjernorna skola förhålla sitt sken.

16. Och Herren skall ryta utaf Zion, och låta höra sin röst utaf Jerusalem, så att både himmel

och jord skola bäfwa: men Herren skall wara sitt folk en tillflykt, och Israels barn ett fäste.

17. Och I skolen förnimma, att jag är Herren eder Gud, den der bor i Zion på mitt helga berg; då skall Jerusalem wara en helgedom, och inga främmande mera wandra derigenom.

18. På den tiden skola bergen drypa af must, och högarna flyta af mjölk, och alle Juda bäckar skola gå fulle med watten; och en källa skall utgå ifrån Herrans hus*, och wattna den dalen Sittim**.

* Hejel. 47, 1. ** Acaciebaleu, den ädliga och ofrukbara delen af Sidronbaleu, icke dalen Sittim i Moabiternas land 4 Moj. 25, 1. Acacian, mimosa nilotica, växer på torra ställen.

19. Egypten skall öde warda, och Edom en wild öken, för den orätt skull, som de på Juda barn bedrifwit hafwa, i hwilkas land de utgöto ofskyldigt blod*.

* Se 1 Kon. 14, 25 och 2 Kon. 8, 20.

20. Men Juda skall besutet warda* ewinnerligen, och Jerusalem till ewig tid.

* warda bebodt, eller: sitta (som drottning).

21. Och jag skall icke låta deras blod ohämnadt blifwa*: och Herren skall bo i Zion.

* ordagrant: och jag förklarar ofskyldigt deras blod, det jag icke förklarar ofskyldigt, det är: jag will hämnas deras blod, det hittills ohämnade.

